

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

EN BARCELONA:

Per 3 mesos. 4 rs.
Per 6 id. 7 id.
Per un any. 12 id.

ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plassa Nova número 5.

Las suscripciones comensarán lo día primer de cada mes, y no servirá cap á fora que no s' hagi rebut lo seu import ab llibranças ó sellos de correu.

La correspondencia al Director de L'Asx, Hospital, núm. 96.

2 quartos lo número.

SURTIRA UN COP CADA SEMMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA:

Per 3 mesos. 6 rs.
Per 6 id. 11 id.
Per un any. 20 id.

ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plassa Nova número 5.

Se insertarán las composiciones que remetan los suscriptores, subjectándose al examen de la Redacción y quedando los originales en poder de aquesta, en caso que no se inserten.

2 quartos lo número.

L'ASX.

PERIÓDICH AGRE-DOLS AB RIBETS DE LITERARI.

REVISTA DE LA SEMMANA.

La cosa s' embolica. No tothom veu las cosas al través del prisma de color de rosa per qui alguns las veuhen. Lo gran home del sigle, aquell Senyor dels *dinou rals* que té sa elevada cadira al frente de la ciutat de las maravellas, sembla que comensa á baixar calsas, y ho dihem, porque busca *conferencias*. Quand un estudiant se veu en semblant cas, senyal de qué necessita trenta quatre quartos per fer una pesseta.

No li vá del tot mal quand ho logra; pero per aixó ha d' esperar l' istiu. Las carabassas de sos companys d' estudis l' alimentan, l' aplicació demostrada durant lo curs, li atxeca una fama que li val algun quartet.

Ja sabem que 'l fulano de qui parlem es un bon estudiant; lo que duplem es que hi hagi qui necessiti sas *llissons*, porque al cap de vall: creyem que no han sigut de massa profit las que fins ara ha donat. Alguna espifiada fela en sas posteriors explicacions l' han fet decaurer del concepte que gosaba; puig ha demostrat que 'l método *Chassepot* no es lo millor que podia emplear per portar á sos deixebles á la convicció.

La Victorina, en Guillem, Victor y fins lo mateix Alexandro se fan de pencas, cada vegada que 'ls parlan de conferencia y presenten mil excusas que fan bastant poch favor al mestre.

Aixó com es regular, li comensa á posar un cap com uns tres quartos; y no falta qui pensa aprofitarsen per ferne alguna de las sévas. Ell comensa á parlar tot sol, y al mateix temps que assegura una tranquililitat en que somnia, una fermesa en llassos de fraternitat y una desaparició de tontos errors, procura arreglar lo sistema; li ballan pel cap á millés las grossas d' agullas y encara tém que no 'n tindrà prou per estendre la bogada. Molta feyna té si de treurer los dra-

pets al sol de tots los que li buscan pessigollas; deixemlo fer y no li envejem los mal de caps; porque no hi ha prou aigua sedativa en Espanya per curarlos.

¡Com passen las cosas! Lo dia *dinou* s' esperaba ab ansia, ab mes ansia s' esperaba la nit del mateix dia, dia y nit vingueren, dia y nit passaren y ja no queda sino un recort del objecte que tants desitgs ocasionaba.

No es aixó del tot veritat. A mes de lo que han indicat y encomiat altres periódichs, lo ball donat per los Exms. Comptes de Cbeste en celebratat dels dias de la Reyna (q. D. g.) ha produït cosetas que tardaran á oblidarse.

Alguns cors respondrian en nostre apoyo si 'ls cors parlessin; alguns caps nos darian una proba de que anem acertats, si poguessem veurer en ells, com en una pissarra, los cálculs que 'l recort de dita festa ha forjat en son interior. Amor hi haurá fet de las sevas, la murmuració no haurá quedat enrerra, l' enveja hi haurá fet lo seu paperet y ¡qui sap si fins algú haurá treballat relacions ab *Inglaterra* que no n' hi hauria treballat may!

De totas maneres, sabem que alguns s' hi varen divertir en gran y que la funció fou digna de las personas que la donaren.

La Empresa del Teatro Principal s' ha posat al cap acontentar al públich, y creyem que ho logrará. No satisfeta ab la possessió del eminent actor y director D. Pere Delgado, que ha donat á la companyia un favorable giro, ha contractat á la distingida trágica D.ª Maria Ortiz. D' aquesta manera está en disposició de deixar satisfets tots los gustos y complertas totas las exigencias.

S' estrená la referida artista ab la Tragedia del senyor Tamayo y Baus: «Virginia.» La obra, está salpicada de pensaments grans y la forma es tan propia, que un dupla á cada moment de si son autor fou testimoni ocular de l' acció que desarrolla. ¡Tanta es la veritat ab que vá trasmetrer al paper la ploma del Sr. Tamayo, los profundos coneixements historichs y filosófichs que posseheix de las costums romanas en temps del Decemviro Claudi!

L' execució fou baix tots conceptes esmerada; puig en res varen desmereixer del concepte que 'l públich ne té format, ni 'l Sr. Delgado, que probá es un verdader artista; puig que 's fá aplaudir en tots los géneros que 'l art abraça, ni Cepillo y Jordan que 's feren dignes intérpretes de son respectiu paper. Lo primer d' eixos dos especialment, fiu un Claudi tant acabat, demostrá tant bé los efectes del amor y de la superstició que 's van sucehint en lo seu cor; que 'ns afirmá en la creencia de que es un actor de primer ordre.

La senyora Ortiz mereix també baix tots conceptes los nostres elogis. A una entonació naturalment épica y una figura arrogant, esbelta y propia per la tragedia antigua reuneix la senyora Ortiz facultats dramáticas poch comuns, declama ab naturalitat y molt bé, té arranques que comouhen sens horrorisá, en una paraula; es trágica sens esser exagerada, coneix los efectes y 'ls fá ressaltar sens asparpentas, dona interés á las situaciones valentse mes aviat del cap que del brassos. En lo paper de Virginia demostrá tot a aqueixas qualitats, y á jutjar per l' éxit del estreno, la senyora Ortiz deixarà entre nosaltres sa reputació en molt bon lloch y tal volta contribuirá á fer renaixer en Barcelona, l' afició al género á que ab tant profit se dedica. L' obra 's presentá en escena ab tota propietat, especialment en la part de decoracions.

La falta de temps nos impedeix parlar de «Los Caballeros de la Niebla» drama de gran aparato estrenat ahí. En los número pròxim procurarem complaure a nostres lectors per lo referent á eixa part.

La companyia del Teatro-Romea posá en escena lo dimars passat, la comedia del Sr. Pitarra «Las Modas.» La senyora Soler lluhí sas facultats en lo paper de Ramona, lo Sr. Clucellas desempenyá ab bastanta veritat lo de Lluís y 'l Sr. Tomás, que cada dia 's perfecciona, nos va fer creuer mes de que no anem equivocats en lo pronóstich que respecte á sa carrera tenim espressat.

Lo Teatro Catalá repetí lo dia de sa funció «La rosa blanca.» ¡Ditxosa rosa! s' arrelat de manera l' última flor del senyor Pitarra, que no hi ha quil' arrenqui los dijous del Teatro-Romea; y quand passi al domini dels altres teatros ja será morfida. Aixó es apurarlo molt, Srs. Empresaris.

Lo fret ja comensa á fer de las senas. Pes aque xos carrers de Deu no 's veuen sino nássos de regadiu y ponsellas de panallons. Procurin no descuidarse de comprar L' ASE, perquè es un remey contra 'l fret, que ningú ho diria.

ENRICH.

JO.

Jo soch un noy molt bon chich,
no tinch pochs anys ni vell soch,
no soch molt alt ni molt xich,
no soch molt blanch ni molt groch.
No tinch cap gep, tinch lo nas
ni xich, ni llarch, ni molt gros,
no soch pas ni sech ni gras
y so un poch, si be poch, ros.

No soch molt llus ni molt llech,
jo vaig hont vuy y hont puch,
no tinch molt greix ni soch sech,
no soch molt viu ni molt ruch.

Tinch si vuy un nap ó mes
er mi tot sol tinch un pis
si vuy may me cal er res
y per so may m' han vist trist.

Faig un vers de quand en quand
ó dos, ó tres, ó be cent;
m' es molt de grat un bon cant
quand á la nit lluny se sent.

En fret temps ne prenh lo sol,
al Juny un bon tros de gel,
y en cap temps no tinch cap dol
y tots temps me son de mel.

Me 'n vaig al llit quand tinch son,
hont hi soch fins que no 'n tinch,
hi soch mes quand ne soch ronch,
y quand molt plé ó molt fart vinch.

No vull res de dols ni sal,
á tot hom li don jo fil,
jo no tinch may pas cap mal,
y 'n tinch de goigs mes de mil.

Jo vull pau, y sols la pau
puig n' es del be lo bon peu,
de tot goig jo tinch la clau
puig que tot lo mon es meu.

No tinch may cap pes al cor
puig cap pler jo trobo car,
may en mos ulls hi ha lo plor
ni quand lluny soch de ma llar.

Tan si fa sol com si plou,
tan si va gros com no 'lriu,
may lo meu cor m' ha dit prou,
que sols bé ab jo pler se viu.

Y ja may, lo que 's molt cert,
cap temps he dit que n' es curt,

que al fi, lo que vuy se pert,
un temps vé que per mi surt.

Jo soch mes fort que cap pi,
jo soch molt mes bó que 'l pa,
jo no bech may res de vi,
y no last may res de clá.

Tinch un gos que 'm fa molt goig,
tinch per gust fa temps un gaig,
lo gos es miij blanch y roig
y fa tres anys per lo Maig.

Tinch un blanch y molt mans gat,
tinch un ruch que 's un poch guit,
y fins ne tinch un bon criat
que 'm fa net, y 'm fa lo llit.

Mon nom es molt curt, es Jan,
puig fa temps m' ho diu la gent,
y faig en un mes lo Sant
que 's quand ja 'l fret no se sent.

Soch d' un lloch que dols no es molt,
y que si be no es molt alt,
hi fa molt fret y molt sol
y es de un munt al cap de dalt.

Jo no soch coix ni soch tort,
jo no soch llest, ni soch tart
jo no tinch por á la mort,
quand ne soch ben bó y ben fart.

Vint y un any ja fets tinch,
y may m' han tret á mi sang:
que soch perquè ja 'n fa cinch
hont m' he fet tal com soch gran.

Y per fi, soch noy molt fi
molt franch, molt clar y molt bó,
soch lo que se 'n diu per quí,
un xich, un noy com il faut.

JOANET.

UN SENYOR QUE VIU DE RENDA.

¿Que 'ls agradaria viure de renda, caríssims lectors?

¡Tira peixet, ja ho crech! dirán vostés.

Donchs mirin, perquè vejín lo que son las cosas, á mi no m' agradaria.

Y no 'm diguin com diuen los castellans, que hay gustos que merecen palos, perquè 'ls diré que van molt errats de comptes si 's creuen que á mi m' agradan los palos: may los hi pugui sufri, y si no ho volen creure preguntínho á la criada de casa y ja veurán com los dirá que ni 'l peixo-palo m' agrada.

Mes los diré, homens, jo no soch aficionat á jugar á cartas y may dirían perquè?..... Perquè de vegadas palos son trunfos.

Ja veuen, pús, que no perquè no m' agradi viure de renda haig de mereixer palos.

Y sobre tot, senyors, que jo tinch las meuas rahons pera dir que no m' agrada viure de renda.

Y la principal (y hasta Liceo) es, que coneix á un infelis que hi viu, al senyor Tano. Si vostés lo coneixían dirían d' ell lo que jo 'n dich sempre: ¡quin infelis més felis!

Me jugaria 'l sopá de abí, que aixó de que un home sigui un infelis felis los ha xocat molt; pero jo faig com las empresas ó juntas dels ferro-carrils, estich tan acostumat als xoques que tant se m' endona si la gent diu com si deixa de dir; y per més que 'ls xoqui, repetesch, que 'l senyor Tano, que viu de renda, es un felis infelis.

Y 'ls ho provaré, encara que no sigui sastre, ni modista, ni sabaté, perquè pera provar me pinto sol.

Afigurintse vostés que 'l senyor Tano, té quatre pesseletes de renda, es un senyor casat que viu ab la seua senyora y ab una criada en un piset d' allá del carror de las Moscas, que té cincuenta anys y que 'n fa vint que fá la maleixa vida, qu' es la següent:

A las sis del demati tant si es istiu com hivern, s' aixeca, corre un rato per casa fins á las set que se 'n va ab la criada cap á la plassa: aixó d' anar ab la criada á la plassa es per ell un dels actes més importants del dia.

Tornant de plassa s' assenta á la taula y tot prenent xocolate explica á la seua senyora á quant se 'n ha fet de las patatas, que 'i broquil vá barato pús

qu' ell n' ha comprat tres capsas molt macas per sis quartos, que 'ls bolets van cars y están plens de cuchs, que las esverginias van donadas y mil altres ximpleries que s' acaban quant s' acaba 'l xocolate, dient: si jo no anava á comprá no sé pas com nos arreglaríam.

Nos creguin que després de pendre 'l xocolate, fassi lo que fan molts; llegir lo diari... Rès d' aixó, perquè ell, que no ha llegit cap diari desde que era jóve, y encara allavoras no més per mirar si feyan ball á la Patacada, diu que 'ls diaris no duhen més que mentidas y que no serveix sino per escalfarse lo cap y qu' ell ja te prou diaris ab lo diari que té de quatre pessetas.

Passa 'l demati clavant claus pera penjar quadros, arreglant las cadiras coixas ó trencadas, emblanquant la cuyna quant es massa bruta, ajudant á fer dissapte á la criada, espolsant lo joch de café que té á sola 'l tocadó, fent gabelas per grills per un nevodet que té que 'l vá á veure cada festa, embarnissant los quadros, pintant las finestras, disputant ab la seua senyora, trayent al balcó la roba d' hivern si som á l' istiu y la d' istiu si som á l' hivern perquè no se li arni, entrant de tant en tant á la cuyna pera tastar la vianda, confiant ponséms y taronjas, ó fent qualsevol altre coseta per l' istil que may n' hi faltan y ell no sab estar sense fer rés.

Ocupat d' aquesta manera espera las dolze per assentarse á la taula y dinar ab tota tranquilital.

Mentres dina no 's parla d' altre cosa sino de que si l' arrós es massa cobat, de si 'l bou es crú, de si pochs dias avans havia surtit millor lo platillo, de si 'l pá s' apuja de una manera que fa pó, de si guisant ab llar se podria estalviar alguna cosa, etc. etc.; tot aixó barreijat ab algun reny á la criada la que com no té pels á la lengua li contesta ab molla llibertat sense que per aixó son amo s' enfadi.

Havent dinat agafa 'l barret y 'l bastó y se 'n vá tot passeijant á la Riba á veure com desembarcan los cargaments ó á muralla de mar á veure si arriba algun barco, ó á l' ensanxe á veure las obras de la nova Universitat, fent temps fins per allá á las sis qu' es deixa caure tot xano xano á casa seua hont enrahonant sobre lo que ha vist espera las set hora de sopá.

Sopa com si no hagués dinat y havent sopat se 'n vá... ¿qu' es crehuen que va 'l teatro? ¡Cah, no senyors, no!..... A teatro ja fá anys que ha deixat de anarhi..... desde que no fan los Pastorets per la vigilia de Nadal y la Passió per la Quaresma, lo qu' es la causa, segons diu ell, de la decadencia del teatro espanyol. Ahont se 'n vá lo senyor Tano després d' haver sopat, es á casa del apulacari de la cantonada á jugá 'l solo fins á las deu, mentres la seua esposa y la criada s' entretenen cusint ó plantxant.

A las deu arriba á casa, fuma un cigarret y á la nona, que per aquell dia j' ha acabat la feyna.

Me descuidava de dirlos que tant á l' istiu com á l' hivern, y fa ja molts istius y molts hiverns, que porta un barret que l' apulacari li demana cada dia pera fer volar los coloms, y qu' ell diu que li dará quant sigui vell: que porta sabatas de sin-olsa, unas caisas de un amich seu que va ser miliciano y una levita de mànegas justas que se la va comprar l' any qu' es casá, que no fá més que vintitres anys, y finalment, porta per corbata un que fou mocador gran de sa senyora.

No parla may de política perquè diu que avuy dia la política no es altre cosa que primadas; no sab lo que son los jochs florals; no llegeix versos de l' Altadill; no juga á la Bolsa; no coneix á l' heruet Piferrer; ni á lo estétich senyor Carreras; en fi, no fá ni sab ré de lo que fan y saben las personas que no viuen de renda.

Ara dignintme ab la má posada al còr, si després de coneixer al senyor Tano, los agradaria viure de renda.

RICARDET.

L' HIVERN.

Passaren los jorns d' octubre

Finá finá la tardor;
Lo gelat hivern s' acosta
Ab son trist vestit de dol.

Las blanquinosas congestas
Van cubrint lo cim dels monts
Remat de blancas ovellas
Desde lluny ne semblan tots.

Las albadas ne son tristes
Sense 'ls cants del rosinyol,
Trist n' es lo camp quant lo vespre
Ne va estenent sa foscor.

En 'os jardins delitosos
Ja no s' hi veuen las flors,
En las serras y en las planas
Ja no s' hi veu la verdor.

Sempre núvols, sempre núvols
Ne cobreixen l' horisó,
Sempre lo fort vent ne bufa,
May ne bufa 'l ventitjol.

Ja deserts están los masos
Ja 'ls verjers están tots sols,
A dirse las amorelas
Ja no hi van los aymadors.

Tot d' amarga melankia
Ne cobreix avuy lo cor;
Res no hi ha que 'l fassa batre
D' alegría tot joyós.

Aneuse 'n cap al boscatge
¿Qué hi véuren allí de goix?
Los arbres son calaveras,
Nuas las ramas del tot.

Fináren aquellas horas
En que somriguent d' amor
Als peus de ma nina bella
Escollava dolsos mots.

Y aquellas nits regaladas
En que jo al peu del balcó
Serenatas li cantava
De me guilarras als remors.

Fináren també; sols quedan
Plens de dolsura 'ls recorts
Que n' aminvan l' anyoransa
Que n' ha fet niu en mon cor.

Se n' es anada la nina
Se n' es anada y no aprop....
Sí jo en la Masia 'm quedo,
Ella disfruta del mon.

Fins á l' altra primavera
No veuré jo son retorn
¿Quants mesos encara hi mancan
Pera que vinga mon goig!

Y mentrestant la nineta
Se 'n va als passeigs, als salons....
Hont altres jovers divagan
Y potser que un d' ells l' ador.

Y potser que ella s' escolte
Queixas d' un altre passió
Y s' oblide de la meua
Donantme aixís ferra mort.

Hivern, hivern, que n' arribas
Ab ton trist mantell de dol
Ves depressa, ves depressa
Pera que torne 'l temps bó.

MARTINET.

D. QUIJOTE Y D. LLUIS CARRERAS.

II.

¿No sentiú quina olor tan empalagosa fa aquest article?

¿Pot ser vos pensau, amichs lectors, transportats á una botiga de apotecari?

No, donchs: res d' aixó.

Es d' Eter.

Sí, d' Eter; pero no es la sustancia tan comuna en la farmacia.

Es de una altra naturalesa: es lo títol de un llibre.

No us estranyeu de que un llibre porti semblant títol, perquè aixís com son autor li va posar aquest, li podia posar un altre, com *Ungüent de malbi*.

Lo títol no hi fa res, es l' accident, es á uir bo per los accidents, lo fondo es la sustancia.

Y tenim sustancia y accident.

L' Eter no té sustancia.

La sustancia no té Eter.

Luego l' Eter es un llibre.

Pero ¿quin llibre?

Aquesta es la qüestió.

Sabém que es un llibre, pero sense sustancia.

Sabém que té accidents.

Luego 'l llibre pateix de mal de San Pau.

O be fa esgarriar.

Es á dir, mes clar.

La sustancia es lo fondo.

Lo fondo es l' Eter.

L' Eter es una essencia.

Es essencia que s' evapora instantáneament

Luego la essencia y la sustancia son una mateixa cosa, essencial y substancialment distintas.

Passém al accident.

Lo títol Eter es un accident.

Los accidents son dolents.

Luego lo títol es dolent.

Pero en sí mateix porta lo remey.

Contra 'ls accidents, Eter.

Tot aixó sens dupte no ha conegut son autor.

Sab que l' Eter s' evapora.

Donchs no 'l destapém, ha dit.

Sab que l' Eter aletarga.

Donchs... per aixó no necessita l' Eter perquè 'ls articles sobre Cervantes obran igual efecte.

Y l' Eter ha quedat oblidat en los prestatges de una biblioteca ó detrás los vidres d' un aparador.

S' amaga vergonyit temerós de que algun deixeble de Hipócrates s' en apoderi.

Cosa estranya: may havia cregut que pera llegir un llibre s' hagués un de tapar lo nás.

¡Injust mon! que no obras ab reutilitat fins que los objectes dignes de lloa no poden escollarte.

Per so la posteritat te reservadas merescudas coronas al autor de l' Eter.

La nostra generació no comprén lo valor de aqueixa obra médico-literaria.

De aqueixa obra verdader tractat dels accidents espasmódichs.

Nostres fills ho comprendrán: apreciarán en son just valor los quilats que pesa.

Y tindrán en lo teatro farmacia y espectacle dramátich.

¿Pot ser encara no sabian que fos un drama?

Sí, un drama ó comedia, que 'n aixó no están acordés Belíamis y Amadís de Gaula.

Aquell sosté que 's un drama fundantse en que 'l Eter te un ti desastrós, pus paralisa las facultats intelectuals.

Y aquest diu que 's comedia dient que l' Eter te un fi felís, pus retorna.

Vagintlos al darrerá.

Jo crech que lo millor que ié es lo prólech.

Es á dir lo tap de 'l frasco.

Estéticament parlant, no 's pot donar una cosa millor.

Hi ha molta estética.

La literatura está en ell de enhorabona estética.

Y á fé que val la pena.

Es l' historia estética, ab consideracions estéticas, de la literatura estética, aplicada estéticament á todas las naciones estéticas.

¿M' entenen vostés?

Donchs no 's culpa meua.

Ab prólechs com aquestos de segur que sos autors passaran las portas de la immortalitat.

Després d' un cataplasma d' estética que 'l autor posa al lector en lo prólech, li propina una dosis d' Eter que faria dormir als mateixos mussols.

Naturalment que ab la lectura del primer un no se sent ja capas de passar endavant.

Per so recomeném l' Eter als que no gastin molta son.

En resúmen, la literatura no té que agraír res al autor del Eter per la publicació d' aquest.

Unicament la Academia de medicina te 'l deber de enviarli 'l diploma de socio de mérit.

JOANET.

CANTARELLAS.

--¿Perqué no 'm respons, nineta, quant te dich alguna cosa?

--Perqué no 't sento, ximplet, ¿que no sabs que só un xich sorda?

--Una carta cada dia t' hi escrit desde que 't coneix.

--Fillet, no las hi llegidas

--¿Y perquè?--Perqué no 'n sé.

Dius que si surto al balcó al vespre, podrém parlar; no surtiré, pas, nineta que tinc por de un refredat.

Nina, la dels ulls de cel la del cos petit, bufó...

--¿Y res mes? Pasiho bé lo gana no vol rahons.

Ta mare sempre 't pregunta perquè fas tantas ulleras... Si acas per ço 't treu de casa en Corrnos te darà feyna.

Espero nineta meua, un dols si de aquesta boca.

--¿Dols? donchs per vuy no l' esperi perquè hi menjat escarxofa.

Quant veig que dorms y somias y somniant dius lo meu nom, me fas agafar tal pena que fins zels m' inspiro jo.

Hi sentit dir als parents que las dents perlas ne son; els la mes rica del mon si per cas te vens las dents.

Quant te miro, las galletas vermellas se van tornant; no 't pregunto si m' estimas, las galletas m' ho diuen ja.

BRAMS.

--Xist... ¿ahont vas tan depressa?

--No m' entrelinguis. Vinch de can Granell, de can Cardona de can Puig y de can Pardo buscant badana blanca pel sombrero y no 'n trobo ¡Malvinatge l' etiqueta!

--¿Que té que veurer la badana blanca ab l' etiqueta?

--¿Que que té que veurer? Preguntau á tots los elegants de Barcelona, preguntau als mateixos sombrerers, al sabatí de la porta de casa, que fins ha despatxat la luda de posá plantillas, y t' ho dirán. ¿Que té que veurer has dit? ¿Sabs que 'n tenim diu del més, que son las sis de la tarde y que por...

to badana negra al suadé del sombrero y preguntas que té que veurer?... ¡E's un infelís!

Definitivament la setmana entrant veurá la llum pública lo nostre almanach. Es un tomet de 64 pàgines, conté trenta grabats y una magnífica portada, y farem la ximpleria de donarlo per UN RAL. Se vendrá en las llibrerías de Puig, Lopez, Ciutat de Cadiz, demés principals y en los kioskos.

A tots aquells que 'l compraran L' ASE 'ls declara desde ara benemerits de la Patria.

--Deu los guard. ¿Que tenen magnesia?

--Justament l' hem acabada. Y no s' asiguri, aqueix dematí solament hem vengut tota la provisió de mitg any.

--¡Ay, Deu meu! lo Senyoret me treu de casa. ¿Que una tinga de patir lo que 'ls altres menjan!

--¿Que diu noya?

--Lo que sent. Retiran fart, tots son balls y sopars ven acabat; sab qui ho paga? Nosaltres.... ¿ahon! s' ha vist tenir que córrer tot lo dematí per una purga? ¡Ditxos dia dinou!

Suposém que ja haurán comprat l' almanach *La Tabola* y suposém més, suposant que no 'ls han dolgut los dos rals que 'ls ha costat.

¿Que han rigut, eh?

Donchs me 'n alegro; y desde ara 'ls dich que si volen riure de valent, no 's descuidin de comprar lo nostre, que com los dihem en un altre puesto, no valdrá més que un ral.

¡Ja 'm sembla que 'ls sento riure! Y...

COSSAS.

Varem llegir la revista publicada en el *Principado*, del gran ball que s' ha donat en la present setmana, y la veritat, ab sa lectura nos sentiam transportats á un de aquells afalagadors barems que tan bé 'ns pinta l' autor de *Las mil y una noches*. ¡Qué be! ¿qué bonich! ¡quinas descripcions tan poéticas! ¿quin llenguatge tan pur, tan castís, tan propi, y sobre tot tan incitant!

Es la última expressió del idealisme dins de la realitat de las pàgines de un periódich.

Una cosa devém dir en honor de la veritat. Coneixém á tots los redactors del *Principado* y á cuasi tots ab ba tant intimitat, pero aquell escrit no havém cregut may que hagués sortit de son caleire, á més de que lo nom que 'l firma no creyém que figurí en la redacció de aquell diari. Desde las primeras ratllas ja varem dir, no es del teu sach aqueixa farina y al acabarlo de llegir nos convencérem de que no 'ns haviam equivocat. Es massa bo pera que siga género del país.

Lo *Lloyd d' Espanya*, ab sa acostumada formalitat, nos diu que la tragedia VIRGINIA, posada en escena aquesta setmana en lo teatro Principal de un modo que 'ns admirá tant per la execució que no pot ser millor, com per lo modo de presentarla qu'es magnífich, hadeixat molt que desitjar en quant á la execució.

Vaja, vaja senyor *Lloyd* no 'ns fiqués ab donas, vaji més per amunt y no vagi tant pels llanos, com diria un castellá y sobre tot digué sempre la veritat si es que té prou criteri pera sapiguerla distingir de la veritat.

Lo demés nos alegrém molt de que hi hagi perió-

—Lluís, m' has de fer un favor.
—Home, digas ja saps que jo per los amichs tot.
—Escolta, ¿que vas al ball?
—No, ¿perqué?
—Donchs, m' haurás de deixar un frach.
—Cahament tres que 'n tinch me 'ls han vingut á matllevar aquest matí.

—Es una pena, no 'n trobo cap per un ull de la cara.

—Home no t' amohinis. Mira aqueixa levita que portas encara es passadora.

—Fuig d' aquí, ves si hi aniria ab levita.

—Ca, home, ca. Agafas los faldons te 'ls giras per la part de dins, t' hi donas quatre punts y ve-taquí un frach flamant.

—Tens rahó.

--¿Qué li ha semblat, senyor Manel, lo almanach de la *Gaceta Universal*?

--Cualquier cosa Timillo.

--¿Qué vol dir?

--Qu' es cualquier cosa.

--Donchs jo 'm creya qu' era un almanach cusi germá de la Xanfayna.

--¿Qué també va anar al ball lo Marqués de l' Escarola?

--Y donchs home, no faltava mes.

--Macatxo, ¿com la devia pintar!

--Jo ho crech!

--¿Qué no portava cap creu?

--Sí, home, sí, la del matrimoni!

--Mira, tú, fes lo favor de enviarme lo que saps.

--¿Jo?

--Sí, vaja, sí, no fassém l' orni.

--Si no t' entench....

--Donchs ja t' enviaré lo meu criat.

--¿Peraqué?

--Perqué demà dech anar á bodas de la meva cusina la Baronesa de la Punxa y necessito lo frach que t' vaig deixar.

--Lo que s' a mí, no 'm vingas á cansar mes, perquè no t' escollaré.

--¿Y aixó, com es aqueix cambi?

--Un frach nou, flamant, que no l' havia dut més que una vegada....

--Be, home, dispensa.

--Sí, puch dispensar, després de haverme tornat tot lacat de *champagne* y espelma.

--Devias béurer pels colers....

--¿Qué t' passa? ¿qué tens? ¿perqué t' desesperas? vamos, digas, parla.

--Calla com cent dimonis y sino....

--¿Qué potser t' ha deixat la chicota?

--No, home, no.

--¿Qué potser t' han demanat aquell pico?

--Tampoch.

--¿Y donchs? may t' havia vist aixís.

--Es que n' hi ha per tirar-se un tiro.

--¿Pero qué?

--Que he perdut aquell anell y agulla que 'm van deixar.

XARADA.

Ma primera es una lletra,
ma segona res no diu,
dos y hn es cosa de freres,
y 'l tot es fruit tortosi.

ENDEVIN ALLA.

Passo bona javenlul
treballo á la mitja edat,
y en sent vell, com no serveixo
m' escasseijan lo menjar.

De primer, me diuhen noble
sens per có haber tingut may
ni un pergami de escuberta
d' un llibre vell esqueixat.

Lo meu fi es molt asquerós
en las cullas capitals;
si per cas no m' endevinas
te de claro men company.

Las sol-lucions al número següent.

SOL-LUCIONS ALS ENTRETENIMENTS DEL NÚMERO 23.

Jo t' daria mon amor

ma fortuna y vida enlaira....

pero t' has d' accontentar

ab aquesta cantarella:

Me preguntas si t' vull, nena,
quand estich á vora teu;
si llavors fos un misto
prompte 'm veuries encés.

GEROGLÍFICH DEL NÚMERO ANTERIOR.

A las penas vi ben bó.

SOL-LUCIÓ Á LA XARADA DEL NÚMERO ANTERIOR.

Dius que 'm vol veurer ta mare
per saber que penso, Rita;
y á mí 'm fa mes pó una sogra,
que tota la policia!

ANUNCI.

En la impremta d' aquet periódich se fan impresions de tota classe, mes baratet que 'en qualsevol altre part. Qui no ho vulgui créuer que ho probi; ja veurá com li quedarán ganas de tornarhi.

ALMANACH DE L' ASE

PER L' ANY 1868.

Está á punt de donarse al públich y se vendrá en las llibrerías de Puig, Lopez, Ciutat de Cadiz, kioskos y demés principals llibrerías:

Es un tomet de 64 pàgines ab 30 grabats y una magnífica portada.

Se vendrá al preu de UN RAL.

E. R.—ANTON VENTURA,

Imp. de L' ASE, á cárrech de J. Martinez
carré de Robador, núm. 29 baixos.
Barcelona.—1867.